

Den syge dreng. Prædiken til 2. søndag i fasten. Den 13. marts 2022:

*Der truer os i tiden
en ond, usynlig magt:
vor egen sikre viden,
som sprængte med foragt
den skænkede natur
og nedskrev Adams billed
til skyggen på en mur.*

*En frygt på vore øjne
er lagt som ild og is.
Afmægtige og nøgne
vi ser alt livs forlis;
vor jord forladt af sol,
de stærke bjerge smuldret
fra nedbrudt pol til pol.*

*Og dog er vi i live.
Forpint samvittighed
vil troligt hos os blive
og nægte os vor fred.
Vort hjerte banker tungt
og søger i sin feber
mod håbets vendepunkt.*

*I ordet overvintrer
den sandhed, vi forlod,
og ingen magt kan hindre
den i at fæste rod
selv i en fattig jord,
hvor frøet som et under
og skjult for alle gror.*

*I ordet skabtes verden
som kloderne i lys.
I ordet skal vor færden
fra dag til dag fornys,
så vi alligevel
får ærligt mod til sammen
at vedgå arv og gæld.
Amen*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange

kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«
[Markusevangeliet 9,14-29](#)

Amen.

2. søn. i fasten – ikke coronavirus, men epilepsi

For nogle uger siden besøgte jer Dronninglund og kom til 'Kolonien Filadelfia', som er et epilepsihospital. Det blev oprettet af dansk læge – efter skotsk forbillede. Lægen samlede mennesker, der led af epilepsi fra Københavns fattigkvarterer til sit hjem og sin lægepraksis på Midtsjælland. Dengang – i forrige århundrede samlede man i Skotland mennesker, som led af epilepsi i såkaldte "kolonier" – det var hjem, hvor de fik pleje og medicin. Disse mennesker var var nogle af samfundets svageste. De syge bidrog til livet i "kolonierne" med, hvad de kunne i form af let arbejde, f.eks. køkkentjans og landbrugsarbejde. De levede en beskyttet tilværelse, – på gode, omsorgsfulde, kristne menneskers nåde og barmhjertighed. Gennem arbejdet opnåede de syge et værd. Der var brug for, hvad de syge var i stand til at bidrage med.

...

Den syge dreng vi hører om, er sandsynligvis syg af epilepsi. Disciplene er blevet oplært af Jesus og har været sendt ud, som healere og forkyndere. Det havde de ,stor succes med. Men

nu er de urolige, fordi de pludselig ikke er i stand til at helbrede en syg dreng. Jesus havde ellers bemyndiget og udrustet dem til det.

Drengen kastes helt konkret til jorden, hvor han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Teksten zoomer ind på den desperate far. Uroen er til at tage at føle på. Man fornemmer det helt ind i teksten. Han skal have hjælp! Nu. Straks. Ellers dør drengen. Måske kan Jesus hjælpe. »Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os«. Alt skal prøves. Nu. Straks!

Midt i denne desperate uro står Jesus. I modsætning til alle andre er han rolig. Han står roligt over for faderen, der er ved at gå til af frygt for, at drengen skal dø. »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer (...)«, udbryder han, da han hører om disciplenes mislykkede hjælp. Det er, som om uroen og manglen på tro hænger sammen. »Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os! - Alt er muligt for den, der tror«, siger Jesus. Straks råber faderen: »Jeg tror, hjælp min vantro«! Tvivlen kommer til udtryk. **'Van'** er oldnordisk betyder mangel eller tom. Som vi kender det i ord som f.eks. i vantrives, vansmægte, vanhellige, vanfør.

Drengens sygdom gør, at faderen konfronteres med sin egen magtesløshed og splittelse. »Jeg tror«, siger han i sit dilemma. Han er kommet med sin syge dreng til Jesus i håbet om, at han kan hjælpe. Men han frygter alligevel, **om** Jesus **kan** hjælpe. Han ønsker ikke denne tvivl, men han kan ikke overgive sig. Tvivlen æder troen op og giver plads for uroen. Uro er udtryk for vantro. Ro er udtryk for tro.

Tror vi, har vi et roligt hjerte. Men hvem har det, når man som faderen står med et barn, man er bange for, vil dø? Det er klart hans tro er 'tom' – tømt for håb! Er vi på det punkt ikke alle sammen vantro hedninger? Uro og ro står overfor hinanden.

Den slags kan kun drives ud ved bøn, siger Jesus. Jesus helbreder drengen. Hvad faderen derefter tror, må vi selv tænke os til. Disciplene er efterfølgende udelukkende optaget af underet. Hvordan gjorde han det? Jesus svarer dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn«. - Hvad mener han med »den slags«? Mener han sygdommen? I vores verden kommer uro bl.a. af afmagten over for sygdom og død, som vi ikke kan styre. Væk skal det – holdes på afstand.

Derfor løber vi urolige rundt ude i skoven iført stramtsiddende træningsbukser. Vi kæmper for at bevare helbredet, buksestørrelsen og taljen. Kræftens Bekæmpelse kalder deres årlige indsamlingsløb 'Stafet for livet' – Vi gør alt for at undslippe døden. Prøv at tænke på uroen over corona-virus...!

Ja, helt aktuelt ser og hører vi næsten ikke om andet end helt desperate mennesker, der forsøger at få deres børn ud af de angrebne ukrainske byer. Forleden dag blev et børnehospital bombet. Så kan det i den grad være svært at bevare roen!

Jesus taler ud fra et andet perspektiv. Fra evighedens perspektiv er sygdommen og døden overvundet. Jesus taler derfor ikke om sygdom og død, men om vantro. Vantroen, som er **uroen** for sygdom og død. Den slags uro kan kun drives ud ved bøn. Bønnen er ganske enkelt skabt til at gøre hjertet roligt midt i uroen. I bønnen gør vi ligesom Jesus: begynder hos Gud, når vi siger: »Fader vor, du som er i himlene«.

Derved tvinges vi til at se på os selv med Guds øjne. Roligt. Fra evighedens perspektiv. Her ser vi, at **Gud** har magten over liv og død. Kun Gud! Ligesom han har magten til at rejse drengen op, har han magten til at rejse Jesus op påskemorgen. Derfor har han også magten til at rejse os op fra de døde.

Bøn er derfor at begynde et andet sted end hos sig selv. Bøn er at begynde hos Gud og i ham lade hjertet finde hvile.

Blaise Pascal, en fransk filosof fra 1600-tallet, bad sådan her:

»Jeg beder dig, Gud, ikke om sundhed, ikke om sygdom, ikke om liv, ikke om død; men jeg beder dig om, at du vil råde over min sundhed og min sygdom, over liv og død, til din ære, til min frelse. Du alene ved, hvad der tjener mit bedste«.

Det er ro midt i uroen.

På kolonien Filadelfia – og de skotske kolonier, som jeg indledningsvis talte om, begyndte diakonerne også et andet sted end i sig selv, nemlig i næstekærligheden og troen. De så de syge mennesker, som ikke kunne selv, som styrtede om og kom til skade. De havde hjerneskader. Diakonerne og diakonisserne bad og vidste, at livet og døden var i Guds hænder. Og når vores tro svigter og bliver mangelfuld, kan vi bede: "Herre Jesus Kristus – forbarm dig over mig! Jeg tror - Hjælp min vantro!

Lige dér- sker det, at vi får hjælp til at tro!

Amen